

LYŠKÁNORA 15

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Jarn 1042 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Vlk * Zubatá dyka * Vrány * Staré válečné pořekadlo * Aldemarské torzo *
* Svědomí * Na pirátských ostrovech * Murghúlův příchod * Almemarský list z roku 1034 *
* Průzkumy Nurnské družiny * Novinky liscannorské *

* Motto tohoto čísla *

*Koštíři, panebože, Koštíři! Tys tady snad vyráběl
zlatu z kozích bobků!*

Krochta Moskyt z Bažiny

* Vlk *

Bregyl Númen

Můj šat je zsedlý prachem cest,
není cesty, co ponejprv by mě mohla nést,
hvězdné nebe já zřím den co den,
když zvečera uléhám cestou unaven
Praskání ohně, na měsíc vytí vlka zvuk,
já spím, kde nejhustší je smrků shluk

Zelená se k zlatu a rudí kloní,
slavnosti sklizně ve městech se strojí,
podzimem dech dne se krátí,
s příchodem zimy havrani se vrátí
Pak vlčí samotář mě mlžným ránem zdraví,
oba dva jsme na své pouti stejně sami

Hvězdy jsou tam, kde slunce dříve stálo,
aby sníh přikryl listí stačí času málo,
na to myslím, když kráčím mezi poli
a na loukách zbyly jen suché trávy stvolý
Vlk samotář na mě bude čekat v stráni,
abychom vydali se na cestu bílou plání

Když nad lesy se příslib jara vznáší,

zeleň a vůně květů zemi zkrášlí,
slunce prohřeje ztuhlé údy stromů,
vlaštovky se s teplem vrací domů,
náhle jakoby vlk se ztrácel mezi květy,
mně pak jde se lépe i s přibývajícimi léty

* Zubatá dyka *

Mistr Alwynn Bílās Ruka, zakladatel cechu Bílé
ruky v Nurnu
t.č. v exilu

věnováno jeskynní zvěři

Byl pozdní večer. Město ožilo nočním životem. V
oknech domů byly rozsvíceny lucerny. Probudili se
noční tvorové. Obrátili své obličejy k uplakanému
nebi. Pršelo opravdu hodně. Proudý vody stékali ze
střech a na ulicích se tvořili potůčky, které stékali
do kanalizace a unášely sebou špínu, smetí, radost
a teplo.

V ten večer bylo v hospodách plno. Vlhký vzduch
smíchaný s kouřem nekvalitních doutníků a
špinavého dechu osob, doufajících v rychlé opití.
I v tomto počasí po mokřích ulicích s čvachtáním
se pohybovala spodina, lidé žijící z jiných lidí.
Bylo zajímavé, že tato spodina nebyla vidět,
protože ostatní lidé ji vidět nechtěli. A dělali
dobře...

Prkenná ulice, dům č.p.13, druhé patro, začouzený
pokoj:

"Tak naposledy! Zopakuj plán. Jestli se zase

spleteš, udělám z tebe korbel piva a ten vypiju!",
temně oděná postava muže se zašklebila a její
obličej se zaleskl v mihotavém světle svíce.

"Ano...Mistře Korokoši, smilování", skrčená
postavička, celá zrudlá koktala a nikdo by si
nepomyslel, že tento zkušený nájemný vrah zná
strach.

"Psst...Sakra, u všech hadů, moje jméno už nikdy
nahlas nevyslovuj. A teď pokračuj!", z očí pod kápí
létaly blesky v rytmu tukání kapek na parapet.

"Ano...omlouvám se. No, tak tedy. Pozítí, až skončí
Výroční Ples Čarodějů a všech Magických Oborů,
nebo tak nějak, až se všichni opijou na mol...

Eh...doufám, že vše proběhne klidně, přeji vám
pěkný zážitek. Pozdravujte paní."

"K věci! Mám tě nakopnout!"

"To tedy ne! Mám také nějakou hrdost."

"Na tu ti kašlu! Už jsi v tom až po uši."

"Nezapomínejte Mistře, že jsem profesionální
zabiják. Zavraždil jsem jednou šest vojáků, jedním
nožem. Pravda spali, ale to už je jiná kapitola."

"Na to ti kašlu! Proti mě jsi úplná nula! Když budu
chtít tak tě rozmáčknu, nechám zmizet, nebo
zasadím do květináče!"

"Tak si tu práce udělejte sám! Já se vám do toho
plést nebudu."

"Kdyby to šlo, tak bych se o tebe nezajímal. My
čarodějové máme také hrdost, narodil od tvójí,
falešné. Já bych byl první podezřelý. My čarodějové
řešíme tyto problémy pomocí vás, Vrahů. Tak a teď,
už budeš doufám pokračovat."

"Ano, už to rychle sfoukneme, chce se mi spát. Tak
tedy až ..."

"Psst, nevyslovuj jména! Zdi mají uši. Pokračuj...a
potichu."

"Tak tedy až On, odjede na ples, já se vloupu do
jeho domu a počkám, až se vrátí, v ložnici. Když
přijde, posilněn kořalkou tak ho zařizu jako
podsvínče.

A rychle zmizím. No a pak bude následovat výplata
zbytku částky.", malý mužik se zachechtal,
sebevědomí mu stouplu.

Viděl peníze, krev, peníze.

Oba dva se zachechtali, plamen svíčky se rozhoupal.

Přitukli si korbelem kořalky.

Korokoš vytáhl z pod pláště měšec a praštil s ním o
stůl. Vrahovi se očka zaleskly. "To bude moje !!!
Prachyy, žlutásky, lesklý plíšky, moje !!!", v duchu
se radoval.

"Tady je záloha, celejch pět tisíc, samozřejmě v
diamantech. Jestli zjistím, že jsi nesplnil slib, tak..",
přejel si ukazováčkem po krku,"jsi chodící
mtrvola."

"Což už seš teď", pomyslel si.

Hubená ruka, rychlým hmatem ze stolu sklídila
měšec. K sobě, do bezpečí.

Budu mordovat, poteče krev, jako tenkrát, když
jsem zařizl ty dvě malé děti, co ho viděli při
vykrádání domu. Jejich krky byly tak hebké,
pokožka bílá, pak červená, nekřičeli. Stejně to byli
žebráci. Já budu slavný vrah. Budou se mě všichni
bát. I tenhle náfuca, bude klečet a prosit.

Přitukli si znovu:"Na vítězství."

"Tak a teď vypadni zadním vchodem, at tě nikdo
nevidí. Peníze tu budou za tři dny v poledne."

"Sbohem, Mistře.", vrah pomalu vyšel ven a odběhl
do své skrýše, spočítat kořist.

Je jako krysa, pomyslel si Korokoš, nevím jestli to
dokáže. Ne je to Krysař, král krys, dokáže to.
Peníze, peníze to udělají, ale jestli ne roztáh jeho
tělo po Nurnu a začnu u královského hradu.

Svoje pochyby zapil kořalkou a zmizel.

Výroční ples se opravdu vyvedl. Zcela zaplněný
sál, praskal ve švech asi jako větší drak v dětském
pyžamu. K poslechu hrál proslulý kvintet bratří
Zachariášů s hostem krollem, který svým altem
rozdechával stěny. Na podiu svými kejkly sklízel
potlesk a závistivé pohledy kolegů z oboru čaroděj
Hřídla Všeměl. Vytvářel na stěnu dokonalé iluze
zalesněných údolí, bájných potvor. Bohužel Hřídla
byl nenapravitelný ochlasta, po každém čísle
mocným lokem vyprazdňoval svoji placatku. Ke
konci představení již byl tak opilý, že na stěnu
vytvářel iluze nahých dívek v různých pozicích.

Byl vypískán. Pískali především, ženy nebo
přítekyně pozvaných pánů, zatímco oni potleskem
šileného Hřídla podporovali. Svoje vystoupení
zakončil jak jinak než proměnou sebe sama ve
velmi sličnou dívku, tak spoře oděnou, že na
podium se vrhlo hejno přioipilých kouzelníků. Pak
následovalo trapné ticho, které přehlušil hlubokým
smutným a přirozeně falešným zpěvem kroll, poté
se přidali ostatní hudebníci a večírek se vrátil do
normálních kolejí.

Korokoš se bavil. V hloučku svých kolegů se jeho

hlas neztrácel. Zářil jako lampion.Kouzelníci jsou známi svou pýchou a vytahováním. Hlasitými projevy dávali najevo svůj názor na alchymisty. Maličtí hobiti i přes svoji výřečnost značně trpěli, někteří přijeli zdaleka, až z Mortalu. Krvavá Struna byla známá škola a ten který jí prošel, bez zmrzačení byl uznáván jako odborník na různé výbušniny a rachejtle.

Sál se rozdělil na dvě poloviny. Na kouzelníky a ostatní, mezi nimi pobíhali zmatené ženy. Mezi jednotlivými tábory docházelo k narůstajícím nepokojům. Alchymisté vykřikovali cosi o tom, že všechno vyhodí do povětří, hraničáři (Lesní muži) chtěli na všechny poslat své psy a kouzelníci chtěli postavit alchymisty a hraničáře mimo zákon a zakázat, uškvářit jim ruce a nohy. Někteří se pro jistotu znevaditelní a jiní se zmlžili do svých obrazů.

Naštěstí kdosi, jehož jméno bud pochváleno zavolal strážce. Ty nechaly i přes značný odpor krále vyklidit sál. K tomu jim hrál kvintet:"Ej, zabili sme draka ...néé toho pravýho," což přivádělo k šilenství, protože střídání vysokého hlásku a temného bručení krolla bylo odporné jako ranní meditace kouzelníků po opici.

Venku strážce oddělili pokřikující strany do různých ulic. Za dvě hodiny bude svítat. Lidé se postupně začali rozcházet podpírání, ženami či učedníky do svých domovů, někteří zapadli do hospod v chudých čtvrtí. K tomu jim na nebi svítily hvězdy. On, obět, šel domů sám. Bydlel u moře v bohaté čtvrti. Na křižovatce, kde byla cítit ranní vůně moře se rozloučil s posledními kolegy. Pak šel sám. Město spalo.

Nyní se přesuneme zpátky v čase. Do doby kdy začínal Výroční ples. Slunce již pomalu odcházelo na své pouti do věčných lovišť.

Krvavé náměstí, dům č.p.2 zvaný Krysí doupě:

Krysař se připravoval na akci. Oblékl si nový černozeleň dlouhý plášť s kapucí. Připravil si také černou masku se třemi otvory, pro oči a nos. K jeho uším dolehl dětský pláč, který táhle vyzváněl v jeho uších. Zamrazilo ho v zádech. Vzpomínky. Pak se ledově pousmál a pokračoval.

Nátáhl si vysoké kožené boty z jemné kůže. Do každé strčil vrhací nůž menších rozměrů se zpětnými zoubky. Pak poklekl před velkou truhlou.

Pod koleno se zavlnil tlustý koberec.

Rituál.

Otevřel ji. Byla vykládána červeným sametem.

Na dně byl položen náhrdelník. Byl z krysích ocasů. Uprostřed nejdelší, růžový.

Náhrdelník zvedl a dal si ho na krk.

"Dej mi sílu, dej mi rychlost, dej mi štěstí...", tiše zamumlal a políbil nejdelší ocas. Pak zavřel na minutu oči. Soustředil se.

"Děkuji ti...jsem tvůj. Ty jsi já. Já jsem ty. Jsem Krysař. Pán krys," pomalu otevřel oči a zamrkal. Pak šáhl podruhé do truhly. Vyndal nějaký předmět zamotaný do kusu látky.

Zubatá dýka. Krásná, dlouhá, celá černá až na mléčně bílé ostří.

Zkusil ostří na svém prstu. Jemně přešel dýkou po palci. Nic necítil. Pak se objevil čistý řez a krev. Usmál se. Zkontroloval ostří zubů, které se tyčily proti ostří. Vzpoměl si na jednoho muže, kterému tyto zuby otiskl do obličejce. Není na něj hezký pohled ani v noci. Dýku jemně uložil do pouzdra u pasu, mezi ostatní menší.

Pomalu zavřel truhlu a vstal.

Došel na druhou stranu zatuchlého pokoje. Něco tam v dřevěné bedně pobíhalo a škrábalo. "Tak pojď maličká," vytáhl z bedny za vysokého pištění obrovskou krysu. "No tak. Bud hodná Šlapko. Psst Šlapičko...", jemně ji k sobě přivinul a pohládl za ušima. V hubě měla ještě kus večere, nějakou prohnitou flaksu. Vylezla mu na rameno a jako na rozkaz zapištěla k odchodu. Po cestě ke dveřím vzal ještě malou kuš s šípky a batoh s nářadím a pomůckami, které přijdou vždy vhod, jako například seznam nurnských nevěstinců a hřbitovů.

Mladá noc ho přivítala a sevřela do svých náručí. Ulice byly spoře osvětlené. Po ulicích se pohybovalo čím dál tím méně chodců, sem tam přešla noční hlídka. V dále se leskl královský hrad. Šel při stěnách domů, vyhledával stín. Procházel ulicemi, náměstími, tmou i světlem, až došel do Karafiátové ulice. Byl ve čtvrti boháčů. Všude by zářila čistota a pořádek, ale nyní byla tma.

Pomalu došel k domu číslo 29, byl temný, neosvětlený. Krysař vyloudil na tváři úsměv. Dům měl dvě patra, plno velkých oken s výhledem na moře. Zahradla plná okrasných stromů a záhonů se zeleninou a květinami.

"Nesnáším boháče. Ale doufám, že ze mě někdy

bude," pomyslel si když lehce přeskakoval nízký plot, který byl spíše na okrasu.

Přesně podle plánu, který měl vypálen do mozku lacinou kořalkou, našel zadní vchod do domu. Přitiskl ucho ke dveřím a naslouchal.

Ticho. Vítr se prohnal korunami stromů. Ticho. V dále zaštěkal pes. Ticho.

Opatrně zahrabal v batohu. Po chvíli s odechnutím projel po slepu svazkem pakličů. Vybral jeden a strčil ho do zámku. Nic se nestalo. Zaklel a zkusil další. Ozvalo se cvaknutí. Odechl si. Naslouchal. Ticho. Otevřel dveře a vpadl dovnitř. Tma. Vyndal Šlapku z kapuce a položil ji na zem. Věděla co má dělat. Rozběhla se po místnosti a celý svět se mu zúžil na chaotické pobíhání malých nožiček a tiché pískání. Vydal se za pískáním. Po pár krocích stanul přede dveřmi. Ty tiše otevřel, Šlapka na něj nečekala, rychle proklouzla a tiše cupitala po domě. Po chvíli přiběhla a jemně zaškrábala na dveře. Otevřel je a vzal ji do ruky a odměnil podrbáním. Jemně ho kousla, pak mu vylezla na rameno.

Vyšel. V nímalem kolem sebe tmu. Jemné stíny mu hrály před očima, z velkých oken sem přicházelo světlo města a bizardně proťávalo tmu. Viděl obrazy, vázy, dveře a schody. Po nich se vydal, vše probíhalo podle plánu. Stoupal po mramorových schodech potažených kobercem, jeho barvu neviděl. V dále už obrysech viděl dvojce dveře. Jedny vedou do obývacího pokoje a druhé do ložnice. Náhle se zastavil. Ze zdola se ozvalo cvaknutí, pak ještě jedno.

"U všech hluchejch krys...už se vrátil bastard," tato zpráva projela mozkem jako ohnivý šíp. Soustředil se. Ozval se ženský smích, někdo zapálil u dveří svíci. Její světlo se přibližovalo a rozráželo tmu.

Krysařovi se zvednul tep a začal jednat. Rychle se přikrčil k zábradlí a tiše se rozběhl ke dveřím. "Sakra do kterejch! Já nevím...kurva, jo vlevo, vlevo," doběhl ke dveřím, světlo se zastavilo v hale a ozářilo schody. Dva stíny prošli po schodech. Drželi se v objetí.

Zavřel za sebou potichu dveře a soustředil se. Ložnice. Trefil se. Odechl si. Musí jednat. Letmo prověřil interiér. Jednoduchý. Rychle vykročil a zastavil se u okna. Tiše poděkoval bohům za štěstí. Schoval se za závěs, který byl roztažený.

Vytáhl dýku a položil batoh, začal se soustředit.

Otevřeli se dveře. Ozval se smích. Pak klopytavý pohyb. Pak pád do měkkého, žena vzdychla.

"Je to On, Mistr Nasrenin, chcípne svině, rozpitvám ho a tu děvku taky!" v duchu se zachehtal a pohládl dýku.

Z postele se ozývaly zvuky trhané sukně a vzdechy, milenc zaspával svou přítelkyni žhavými polibky a nikam nespěchal. Má dost času. Jemně ji zbavil šatů a šeptal ji do ucha žhavá slůvka, které ji přiváděly k šilenství. Ne tak docela, byla to profesionálka.

Když Krysař vykoukl, uviděl dvě bílá těla do sebe zapletená. Teď přijde jeho chvíle. Jemně odtáhl závěs. Milenci se topili v polibcích. Přikročil blíž, blíž. Jeho srdce prudce vyzvánělo, nesmí nic zkazit. Byl u nich. Ruka se mu trásla.

Nevšímali si ho. Počkal na příhodnou chvíli, když dívka zvedla hlavu od svého milence. Chytl ji za vlasy. Silou ji zvedl od něj hlavu. Pak se zaleskla dýka. Zasvištěla. Vystříkla krev. Milencovi nové rty v krku se rošklebily. Vypadalo to jako by dýchal krev, všude byla, teplá krev, chropot.

Cítil jak mu krev z kropila tvář, nenasadil si masku.

Dívka otevřela ústa k výkřiku. Dýka se zaleskla podruhé, už byla teplá. Krysař chladnokrevně sekl. Do dívčiných rtů. Cítil jak dýka projela masem, kostí, krví. Zastavila se až u ucha. Krev zabublala. Dívka se naposledy vzepnula a padla.

V místnosti bylo vymalováno. Červeně.

Rozsvítil svíčku aby prohlédl oběti. Po prvním pohledu se téměř zhroutil. Muž s dvojímý ústy, žena s obrovským červeným úsměvem.

Prohlížel si těla. Krysa v kapuci to nevydržela a skočila do krve pro odměnu.

Krysař znejistěl. Tělo Nasrenina se začalo měnit.

"Proboha to ne, nééé...To není pravda, kurva!", Krysař se chytil za hlavu.

Z Nasrenina se stal chlapec. "To je ten jeho Učedník, néé, sakra!", vykřikl a uviděl to. Měl na ruce masivní prsten.

Zešlel.

Klepal se. Pak si otřel krev z tváře. Bylo mu špatně. S klením mu stáhl prsten z ruky a strčil si ho do kapsy. Začal mrtvolu balit do povlečení. Krev se mu lepila mezi prsty. Těla byly po chvíli zabalena. Vypadaly jako dvě kukly, jedna velká, druhá menší.

Rozklepal se znovu. Všiml si barvy pokoje v plné kráse. Místnost by mohla soutěžit s ranní směnou v nurnských jatkách.

"Tak a teď jsem chodící mrtvola, mám mezi sebou

dva čaroděje, kurva, sejmou mě. Mám strach! Ne! Ne! Vylížu se z toho! Mám prsten, he. Ted je mi k ničemu, kurva! Tak ho sejmou v předsíni. Jo! Jo! Sejmu ho taky!", jeho mozek nyní pracoval v nejvyšších obrátkách.

"Vydlabám mu z hlavy bahno! Jeho střeva budou žrát ptáci. He, hé!", pomalu vyšel z místnosti a pečlivě zavřel, jenom Šlapka pískala, chtěla krev. Zavřel za sebou peklo. Odechl si. Má plán.

Zhasl svíčku, která ozařovala halu. Vše pohltila tma. Odechl si. Před očima viděl krev. Krev. Zase krev. Proč?

Došel k vstupním dveřím. Zamkl je a vyndal klíč ze zámku.

Sedl si na podlahu, proti dveřím. Byla studená, tak si pod sebe dal rohožku, byly na ní zbytky bláta dvou lidí. Mrtvých lidí.

Čekal. Krysa běhala po domě, nejčastěji běhala k ložnici, ale to nevěděl.

Po hodině čekání se mu začali zavírat oči, opřel se o stěnu a pomalu usínal.

Tma.

Nic.

Světlo!

Rychle otevřel oči a švihnul dopředu dýkou. Šlapka ho kousla do nohy.

"Sakra tohle mi už nedělej. Teda díky. Mrško," nahnátl ji a pohládl po tmavém kožišku, dotkl se ocasu, se vzrušením ho pohládl. Pak vstal, protáhl se.

"Sakra kde tu mají záchod. Hlídej! Za chvíli přijdu," odbelhal se potichu hledat záchod. V kuchyni našel vědro. Ulevil si a vrátil se.

Bude svítat, upozornil ho pohled velkým oknem do dálky.

Došel před vstupní dveře a čekal, cvaknul si kořalky. Zaklel.

Začínal mít strach z budoucnosti.

Zpozorněl. Zaslechl kroky. Šlapka tiše zapištěla a odběhla za něj.

"Už jde. Nebude ho to bolet," usmál se a pak se rozklepal.

"Klid, hlavně klid. Nebude to bolet, rychlovka," strčil si dýku před obličej a prohlédl si její hrozivý obrys. Tmavě zářila.

Někdo potácivě zakopl a zaklel.

Nasredin poté co rozpoznal svůj dům (čísla mu po ránu dělaly problém, viděl je nejméně čtyřikrát).

Rozrazil tělem vrátka, zasmál se, zvrátil hlavu a pohlédl na hvězdy, zasmál se znovu. Krok po kroku se potácivým pohybem přibližoval ke dveřím. Na posledním schodu zakopl a upadl na zem. Začal se smát. Vstal a vrazil do dveří. Byly zavřené.

Prohledal kapsy a vytáhl svazek klíču. Zachehtal se.

Klíče zarachotily a rozřfesenou rukou odemkl dveře.

Vešel. Pohltila ho temnota.

Krysař byl ve střehu. Zalezl za nejbližší roh a pozoroval. Viděl opilou postavu, jak vchází. Ted se k němu otočila zády, zavírala dveře.

Jeho chvíle!

Vyskočil zpoza rohu a sekl.

Dveře se zavřely.

Výbuch.

Hlava se lehce oddělila od trupu a s úsměvem narazila do zdi.

Stříkala krev.

Vše bylo od krve. Krysařovi krev zalepila oči, stříkla do úst, ucítil její sladkou chut.

Tělo ještě stálo, opíralo se o dveře. Pak jako opilý spadlo na zem. Přestalo se hýbat, pouze z krku vytékaly různé tekutiny, které se mísily a páchly.

Šlapka se rychle rozeběhla s pískáním do kaluže krve, její mlaskání znělo ozvěnou.

Vrah si protřel oči a vyplívl krev z úst. Pak se mu zatočila hlava, žaludek se obrátil.

"Dostal jsem ho, hajzla! Jo!," pak procítl.

Uviděl to.

Ne.

Zvedl s pištěním krysu z mrtvoly, odtáhl ji tak aby mohl otevřít.

Pohlédl do tmy a uviděl obrys hlavy. Cítil, že se usmívá.

Rychle vypadl ze dveří a zamkl je.

Prudce vydechl a sklonil se. Zvracel. Protřel si oči a vykročil na ulici. V dále již začínalo svítat.

Nemohl tomu uvěřit.

Proč?

Proč. Uvědomil si co udělal.

Proč?

Po tváři mu tekly slzy. Rozpouštěly krev lehce odkapávaly z brady.

Hlava se mu točila.

Šel k moři.

Uviděl se z výšky, malého, nicotného člověka.

Zničil život třem lidem. Proč?

Můžou zato ženský.

Proč?

"Já nechtěl. Chci vrátit čas," vykřikl do moře, které bylo temné a šumělo, od přístavu se opojovali blikající body plující na moře, rybáři.

Vytáhl zubatou dýku. Byla na ní zaschlá krev. Prohlédl si ji v ranním vánku a prvních paprscích slunce.

Ted pochopil. Viděl světlo. Dýka se temně zaleskla a jeho to zamrazilo v zádech. Krysa se mezitím uvelebila na rameně.

Napráhl se a zahodil dýku. Do moře. Krysa se neudržela a spadla na zem. Rozlobenně zapištěla. Usmál se a s láskou ji zvedl a pohládl po mokré srsti.

Otočil se. Do tváře mu vlétly první paprsky slunce. Vykročil do města.

Po tváři mu tekly slzy. Oči se mu leskly.

Město ho vítalo.

*** Vrány ***

Ladot Chinský

Matné oko, kruté spáry
nepřinesou dobré zprávy,
tam, kde krouží hejno vran,
nestojí jen jeden stan,
tam kopyta těžké jízdy
drtí všechny živé síly

O té válce půjdou zvěsti,
proč tolik krve, nenávisti,
kdybychom spojili své síly,
určitě bychom se uživilí,
Však určitě bychom se uživilí
pod údery bubnů a šilencovým skřekem

Jen vrány tady čekají,
aby se v klidu nažraly,
krouží nad bitevním polem,
krákaj všechny jedním sborem,
už vidí umírat jednotlivce,
které budou doprovázet do márnice

Však bojovník strachy šílený,
když ústa se mu zpěnila,
pak zlomil se mu meč,
odhodil jej, skočil vpřed,
padnul s hlavou rozbitou,
srazil ho k zemi statný kroll

Něčí meč a ostrý břit
prořal krollův chabý kryt,
spatřil svoje vnitřnosti,
oči se mu zkálily,
smrt ho táhla někam dolů,
on chtěl žít, chtěl jít domů

A uslyšel by slavíka
nad polem smutně naříkat,
však tento hlas nádherný
zanikl při sténání raněných,
jak muži zbocení krví
bojují o tuto zemi

Zde umírají tisíce,
válek, to jsou tradice,
ať vyhraje jedna či druhá strana,
zde po krvi poroste bujná tráva
a připomínat tuhle válku
budou kosti a kusy hrudních plátů

Občas na společném hrobu
zvedne pes zadní nohu,
výt tam bude celou noc,
ohlodávající bílou kost

*** Staré válečnécké pořekadlo ***

Guldur Vodouch

Ty, jenž cítíš konec blízko,
nezoufej, nemysli na krev,
jinak smrt přijde zakrátko
a ty budeš mrtev

* Aldemarské torzo *

Orglaff Bezbrada

Na těchto řádcích uvádíme dochované torzo celoživotního díla mladého skromného literáta, jistého O.B., jehož literární vypěstlost je na dosti slušné úrovni, leč píle mizivá. Je však nutno podotknout, že autor pochází z velmi chudé rodiny, a nemaje tak sociálního zázemí ani vlastního psacího stolu, musel se uchýlit k psaní na mezích, kde často zmámen těžkou robotou za pár měďců na pile a paprsky hřejivého slunce prostě usnul a probudil se až za naprosté tmy, kdy už na psaní prozaických skvostů nebylo vidět. Dále je třeba si uvědomit, že na pergamen a psací dřívka si musel vydělávat sám; byl odkázán kupovat tyto písmácké potřeby u nurnského vetešníka Vařpla, což jest známý šizuk a vyřídudch. Přesto se veškerá obec čtenářská těší na autorův tolik let očekávaný román Dlouh, jež by měl jistojistě předčít vysokou úroveň zde otiskovaného Aldemarského torza. Ostatně posuďte sami (pozn. Lynh. Rug.)

"To mi teda pane neřikaj, že za tuhleť starů veteš, by ste žádal pět a dvacet zlatých." řekla mladá a vysoká dáma, ukazujíc na hromadu tvořenou dvěma měchy na vodu, starým vakem a toutcem s šípý.

"Tak tedy madam, to byste mě urazila. To je to samý jako, kdyby jste řekla, že jsem vyřídudch nebo tak něco. Kdyby jste to kupovala třeba támhle naproti u Babřicha, tak vás to (cililink) přide dvakrát tak draho. Áá, vítám vás mladej pane. To máme dneska, ale počasí co? Copak byste rád? A vy madam abyste teda neřkla, že sem nákej škudlil, tak já vám něco přidám. Dám vám tady ten fešnej klóbus do deště. A to vám říkám, ten se vám bude hodit, přšet bude, to já cejtím ve svejch starejch kostech, jako že se jmenuju Hurde Blešák a jsem tady u nás, ve Vysokým Čele v zemi Wenaren, vetešníkem. A vy pane, vám se určitě líbí ten měch, co na něj furt čučíte. Já věděl proč jsem je včera koupil od toho skrachovalýho koželuha, co měl krámek vedle severní brány." trochu obšírněji smlouval vetešník, hladíce si při tom svojí pěstěnou asi třiceticoulovou bradku.

"Máte pravdu příteli", přítakal ošlehaný mladý

muž, který by zřejmě potřeboval ne měch, ale celou káď vody aby se částečně dal dohromady aspoň co se bláta a prachu z cest týče. "Máte pravdu, vezmu si ho a dejte mi k tomu ještě deset sáhů támhle toho konopného provazu."

"Cože konopný provaz?? Pane, to je laso od samotnejch elfů z lesa. To je lano který se vám nikdy nepřetrhne, o žádnéj kámen nepředře, nezvlhne a nenamočí. A co vy madam?" obrací se vetešník zas k dámě "já bych řek, nevím jak vy, ale já bych řek, že za šaty, todle tady a ten fešnej klobuc je dobrá cena, hmmm, dva a dvacet zlatejch."

* Svědomí *

Guldur zvaný Vodouch

Napsáno jako má reakce obrany na ohavný čin nestydaté vraždy malého chlapce rukou našeho milovaného vůdce, jehož jsem byl svědkem

Je až s podivem, že morální svědomí některých dobrodruhů stále a nezadržitelně klesá a že se volí vůdce do čela družiny, jehož morálka je téměř nulová. Proto jsem se rozhodl, že již nebudu volit vůdce, jenž nemá žádné zábrany. Protože nechci mít nic společného s člověkem, který svým postavením a svým jménem dovoluje loupit, krást a vraždit nevinné a co více, svou rukou dokonce vraždit malé chlapce. Já, Guldur, apeluji na svědomí ostatních dobrodruhů, kterým ještě zbyl kousek srdce, svědomí a zdravého rozumu, aby těmto nekalostem učinili přítrž...

* Na pirátských ostrovech *

Getd z Ruindoru

Slunce ten den pálilo jako pominuté, jakoby si chtělo vynahradiť několikaměsíční půst způsobený zimou. Ně že by bylo nějaké zvláštní vedro, ale obyvatelé Liscannoru mohli konečně odložit teplé kožesíny. Na louce se objevily první barevné květy, ale nezískaly si pozornost nikoho, kromě malé Wyndred, která si vila věneček. Většina

liscannorských obyvatel seděla jako vždy v hospodě U hrocha, tentokrát však mohli tvrdit, že jsou tam na podnět starosty Moskyta, který je tam svolal.

"Buď zdáv, Lynhaarde. Ty nejdeš do hospody?", zavolal Krochta přes plot na rugorského krolla, který seděl na zahradě na sluníčku a cosi pojídal. "Lynhaard jít, jen co dojist pudink. Wenora uvařit. Chťit Krochta ochutnat", nabídl kroll. "Pudink", rozzářily se krochtovi očka, "Tak to bych s dovolením ochutnal". Krochta se hladově chopil misky a strčil do úst plnou lžící pudinku. Vzápětí stáhl obličej do příšerného úšklebku a několikrát změnil barvu. "Přůj, co to je?", odplivl si znechuceně. "Citrón", prohlásil pyšně Lynhaard, "To být strašně vzácný ovoce z jih, ale Lynhaard si to moc dovolit, Lynhaard mít totiž spousta peníze a v dům mít zlatá podlaha". "No jo. Dyk já vim", odvětil Krochta a přemýšlel, čím tu strašnou chuť v hospodě zažene, "Jak to vůbec můžeš jíst?". "Lynhaard zvyklý z jeskyně. Tam jíst všechno". "Aha, no to tedy jo. Tak už to dojez a pod, než se tam všichni vožerou".

V hospodě už seděla pestrá směs humanoidů nerůznějšího zevnějšku, většinou z nich by se však slušný člověk obloukem vyhnul. Když vešel Krochta, přivítala ho směs výkřiků. Všichni byli zvědaví, co jim starosta zase řekne. "Tak přátelé", začal Moskyt, když si řádně přihnul z korbely, aby zahnal odpornou chuť z úst, "Jelikož poslední výprava do země Erkracht Nurnskou družinu proslavila, královská armáda má pro nás další práci". "To být pravda", vyskočil Lynhaard, "Lynhaard mít dokonce medajle. Počkat, Lynhaard pro medajle skočit". A než stačil Krochta něco říct, zmizel kroll z hospody pro královské ocenění svých služeb, které si předtím výjimečně zapomněl, neboť má medajli přinýťovanou k brnění.

Za chvíli se kroll vrátil a Krochta mohl pokračovat: "Tentokrát chce Gwendaronská armáda zničit piráty na nějakých ostrovech na severozápad, asi dva dny plavby. Je tam prej pirátský sídlo s asi pětistý pirátama a král se rozhod zničit ho, protože si už moc dovolovali. My budeme vysazený na jednom ostrově, kerej máme prohledat, spolu s vedlejšim, kam se prej dá za odlivu přebrodit, jestli tam piráti nemaj nějaký sídlo, nebo jestli tam třeba nezakopávaj poklady. Taky prej na některých těch ostrovech žijou domorodci, ale co s nima je naše věc. My máme jenom lokalizovat a zničit případný piráty.

Loďstvo přijede asi za tejdén po nás, až se připraví, a vyzvedne nás. Pak podnikne útok na hlavní základnu, která je na největším ostrově. Někjaké dotazy?". "Dostat Lynhaard za to metál?", ozval se kroll. "Tak o tom řeč nebyla", pokrčil Krochta rameny. "Takže my máme dobýt jeden ostrov?", otázal se Guldur. "Ale né dobýt", kroutí hlavou Moskyt, "Prohledat a popřípadě vyčistit nebo počkat na armádu, a ta to vyřídí sama. Nejspíš tam ale žádný piráti nebudou, aspoň co sem slyšel. Je to spíš preventivní opatření, aby nikdo neunik, až to napadneme".

"Jestli teda už nikdo nic nemáte, tak v přístavu se máme hlásit zítra v poledne", zakončil Krochta diskusi, na které se všechno řečené omílalo ještě několikrát znova a znova. Účast na výpravě nakonec potvrdili šermíř a tupec Lynhaard z Rugornu, nadějný válečník Guldur, první zástupce předsedy cechu bílé ruky, kouzelník Cecil Neviditelný, elf Darlen se svým psem, dva doposud příliš neostřílení alchymisté Raglin, známý svou ortodoxní vírou v bohy, ačkoli sám neví v které, a vědec Dyni Longodon, dále mladíček Áron a nakonec starosta obce Liscannor Krochta Moskyt, který byl zvolen vůdcem výpravy.

Zbytek dne byl jako obvykle bouřlivý, všichni pili na úspěch výpravy. Dalo by se říci, že i úlitby bohům byly značné, pokud by tito ovšem přijali pivo a kořalku rozlitou na podlaze. Bylo skutečně s podivem, že se po ránu všichni shromáždili na návsi a odjeli do Nurnu.

V přístavu se dobrodruzi dozvídají poslední podrobnosti a naloďují se na malý, ale rychlý člun. Nikdo se moc nevyptává, poněvadž po včerejší noci není nikomu příliš do řeči, zvláště při představě vzdouvajícího se moře. Jen Lynhaard se dotazuje na případná vyznamenání, ale je odkázán na hrdinské skutky, neohrožený přístup k boji a vyšší instanci.

Cesta po moři proběhla klidně a za dva dny dorazila loď na pobřeží malého ostrůvku. "Za týden vás vyzvedneme na tomhle místě", zavolal kapitán lodi na vylodivší se druhy. "Tak ať nemáte zpoždění", odpověděl Krochta. "Pokud nebude bouře", usklíbl se kapitán, "Hodně štěstí". Slunce se právě objevilo na obzoru a v jeho záři byla ještě chvíli vidět třepetající se plachta gwendaronské lodi.

První sluneční paprsky osvětlili celý

ostrov. Byl malý, velmi malý, ale kromě písečné pláže byl pokryt neproniknutelnou džunglí. Uprostřed toho všeho byla, vzhledem k velikosti ostrova vysoká skalka. Pláž, na níž stáli nurnští lemovaly kůly s lebkami. "Ha, známky života", vyhrkl vědec Dyni a začal zkoumat, zdy by se z lebek nedala vytěžit nějaká magenergie. "Nejsou moc staré", ozval se hraničář Darlen, "Odhaduji tak několik týdnů". "To by mohli bejt lidojedi", ozvalo se odnikud. "Jé, von jel s náma Cecil", podivil se Guldur. "Ty sis ho nevším? Já už vo něj zakop párkrát na lodi", ušklíbl se Áron. "Vážně, Cecile", ozval se Krochta, "Musíš bejt pořád neviditelněj. My pak nevíme, co s tebou je". "Musim", ozvalo se uraženě, "Nenechám se přece zabít". "Nechte ho bejt", mávl rukou Krochta, "Pudem prozkoumat tu džungli".

Družina se obtížně prosekávala neprůchodnými křovisky. Nurnští bloudili mezi stromy nacházejce pouze stopy divoké zvěře, až dorazili na mítinu přiléhající ke skále. Mítina byla plná lidských kostí a ani rozpínající se džungle ji dosud nedokázala zcela pohltnout. Stáří kostí bylo sice značné, jistě více než sto let, ale to nemohlo zahnat celkově pochmurnou atmosféru tohoto místa. Na skále, na vyvýšeném místě, na které bylo dobře vidět, stál kamený oltář a za ním se otvíral temný vchod jeskyně. Dobrodruzi ohledali oltář, ale runy, kterými byl pokryt, už byly vlivem času nečitelné. Zrezivělá pouta však mluvila o jeho účelu více než jasně.

Nebyli by to nurnští, kdyby se nevydali prozkoumat jeskyni. Ta byla původně přírodní, pouze na několika místech upravená lidskýma rukama. Nyní sloužila jako brloh několika zvířatům, které však družina vyhnala, i když souboj s kolonií trpouř byl poměrně nepříjemný. V některých místnostech se ještě nacházely zbytky původního nábytku, ale nebylo už možno určit, kdo tyto dříve obýval. Na Krochtův příkaz tedy dobrodruzi sestoupili hlouběji do nitra podzemí, protáhli se úzkou průrvou a octli se prostorných sálech, tentokrát už zbudovaných výhradně umem některé z humanoidních ras.

Tyto prostory však měly střežit klid něčeho, co se skrývalo kdesi hluboko pod zemí, proto byly hlídány nehluchými strážemi, nemrtvými. Ti hned, jak ucítili pach veřfelců, slétli se na družinu jako draví ptáci na svoji kořist. Jenže v družině byl

Lynhaard, s jehož uměním se ani nejsilnější z nemrtvých nemohli rovnat. Po boku mu stál mladý Guldur, který si rovněž počínal jako zkušený bijec, a za nimi Krochta, který měl vždy po ruce nějaké to kouzlo. Svítící lucerna prozrazovala polohu Cecila, který byl, věren svému přízvisku takřka neustále neviditelný. Dále tu byli Darlen a Raglin, dva střelci, kteří svými šípy podporovali dva válečníky v předu. Občas se k nim přidal i pan Longodon se svou kuší Wenorou, kterou tiskl pevně, ale něžně, podobně jako Lynhaard svou Wenoru. Většinu času ale Dyni chodil s řeznickým nožem po bojišti a hledal něco, z čeho by mohl vydestilovat magii. Jako zadní ochrana šel mlčenlivý Áron, který se do boje pouštěl sice zřídka, ale s o to větším nadšením.

"Zase nemrtví", volal Lynhaard a řítil se do útoku mávaje mečem nad hlavou. "Pošlu tam bílý střely", vykřikl Krochta a pronesl zařikadlo. Všechny na chvíli oslnil prudký záblesk a vzápětí se všichni nemrtví váleli v prachu. Lynhaard ještě učinil výpad, než i jemu došlo, že magie to tentokrát vyřídila za něj. Nespokojeně zavrčel. K smrti miloval rozsekát něco nebo někoho mečem, byl to tak slastný pocit, lepší než vrtkavá magie. Kroll nezůstal zachmuřen dlouho, naopak, brzo propukl v nelíčené veselí, ozval se totiž Cecil. "Kam zmizel můj havran?", zaječel kouzelník. "Byl tady někde v okolí?", zeptal se Krochta, který okamžitě pochopil s nevinným úsměvem. "Poletoval tu okolo, proč?". "To ho asi zasáhla ta bílá střela, ona totiž působí na všechny magické tvory", vysvětlil čaroděj z Bažiny svému služebně mladšímu kolegovi. "Tys mi zabil havrana", vyjekl Cecil. "Já sem říkal, že vysílám bílý střely, měl si čas havrana poslat z dosahu", bránil se Krochta, zatímco se všichni kolem váleli smíchy. "Jak mám vědět co dělá to tvoje pitomý kouzlo", ječel rozuřený Cecil a všichni litovali, že je neviditelný a není tudíž vidět, jak se tváří. "Měl ses ve škole líp učit", odbyl ho Krochta a Cecil v odpověď jen něco zabručel. "Podře radši dál", řekl nakonec. "To toho svého havrana ani nepohrbíš?", zeptal se ho Krochta, "Byl to přece tvůj nejlepší přítel". "No jo", zabručel tázaný a jal se mrtvolku havrana hledat. Ale nenašel, jak by také mohl, havran už byl dávno pečlivě uschován v Dyniho kotli.

O chvíli později byla družina napadena skupinou ghúllů, kteří rozrazili její sevřený šik. Lynhaard sice poslal několik nestvůr do horoucích

pekelných kam bezesporu dávno patřili, ale jeho svaly zakrátko zachvátila křeč způsobená jedem ghúllích pařátů a on se zhroutil na zem neschopen pohybu. Jednomu z nemrtvých se do cesty cosi připletlo a nebyla to pouze ve vzduchu volně visící lucerna. Dobrodruzi viděli jen, jak se ghúlový pařáty zbarvil krví a jak lucerna dopadla na zem a rozbila se. Olej, který se rozlil na zemi a okamžitě vzplanul, však jako by nehofel na rovné podlaze. "Cecil hoří", zvolal Krochta, jenž skolil několik stvůr, ale sám byl vzápětí zasažen pařátem do prsou a padl vedle ochromeného Guldura. Válečník Áron se vrhl kupředu a bez váhání zaútočil, ale štěstí ho tentokrát opustilo. Ghúll pařát se mu zaryl do krku až proud krve zbarvil okolí do ruda. Nestvůra pak zamířila do chodby, kam se stáhli poslední tři družiníci Darlen, Raglin a Dyni. Ghúll roztrhal hraničářova věrného psa, ale v dalším postupu mu zabránili tři šípy. Boj skončil. Kdosi uhasil Cecila, který se dokonce na chvíli zviditelnil, ale když se ostatní začali posmívat jeho ohofelému plášti, zase rychle zmizel.

"Hele pes", zaradoval se probravší se Lynhaard při pohledu na psi mrtvolku, "Bude čerstvé maso". Na krollovu žádost rozdělal Dyni z několika pochybných surovin oheň a rugorský šermíř psa upekl. "To nezakročíš? Byl to přece tvůj pes", strčil Krochta do přihlížejícího Darlena. "Udav se", prohlásil hraničář a odešel do kouta pojíst svou železnou zásobu. Nutno dodat, že psa jedl pouze Lynhaard, který přitom líčil historky o tom, co všechno jedl, když ještě žil v jeskyni, což většinu ostatních odradilo od úmyslu také něco malého pojíst.

Na své další cestě našli dobrodruzi na stěně v jedné z místností masivní páku. Zatahnout za ní se odhodlal pan Longdon, pravděpodobně co do výšky nejmenší dobrodruh v dějinách nurnských. Pákou šlo pohnout poměrně lehce, a změna její polohy měla za následek zmizení jedné zdi v místnosti. Za ní se objevily dvě postavy ve fialových pláštích s dlouhými meči v rukou. Vzduchem prolétly dva fialové blesky a zle popálily Lynhaarda, který se právě vrhl kupředu. Netrvalo však dlouho a krollova síla podpořená Krochtovou magií zvířetila. V tajné místnosti našli dobrodruzi cenný krátký meč, který si okamžitě přivlastnil vůdce Krochta. Kromě toho měli oba fantomové v jílci mečů zasazený fialové drahokamy, které byly svěřeny Dynimu, což se neukázalo být příliš

šťastným řešením, neboť oba skončily v kotli.

Zakrátko objevili dobrodruzi další páku, a pan vědec za ni rovněž zatáhl. Tentokrát zůstaly všechny zdi na svých místech, zato zmizel Guldur. Zřejmě to bylo způsobeno dírou, která se objevila na místě, kde válečník ještě před chvílí stál. Z temnoty dole se ozývaly jen barbarovy peprné nadávky. Kdosi hodil dolů lano, načež zkravavený a otlučený barbar vyšplhal k ostatním a požádal alchymisty o nějaký léčivý lektvar. Ten mu nakonec věnoval Krochta, jako už po několikáté během jejich cesty, neboť čarodějovy zásoby byly značné, vzhledem k tomu, že on sám zatím nějak vážněji zraněn nebyl.

Družina nakonec zůstala v podzemí několik dní, strávených převážně boji s bohatou škálou podzemních živočichů, i když se z větší části jednalo o neživočichy. Mnoho času ovšem zabral také odpočinek, poněvadž boje byly únavné a zranění četná. Nakonec se však dobrodruzi dostali na konec labyrintu.

"Yallede, ty opravdu nepojedeš?", volá hraničář Tanris svým hromovým hlasem na svého kolegu, který stojí ve špinavých hadrech na štaflích a bílí radnici. "Mám tady ještě spoustu práce. To víš, ten barák je moc velkej. Kdyby počkali tak dva dny". "Loďstvo vyplouvá za hodinu a na tebe asi čekat nebude", směje se Tanris. "No jo, vono válčení stejně není pro mě. Takhle si zalovit. Inu, tak hodně štěstí", volá za odjíždějícím elfem, který spěchá, aby stihl odjezd gweendaronského loďstva, kam se nechal najmout jako žoldák. Možná se tam setká s ostatními liscannorskými dobrodruhy, kteří jeli napřed.

Počasí bylo příznivé, a tak gweendaronské loďstvo vyjelo přesně na čas. Většinu flotily tvořily malé čluny, které se mohli, co do rychlosti a obratnosti rovnat bárkám pirátů. V čele však jely tři mohutné galeasy s královskou vlajkou na nejvyšších stěžních. Piráty čekají krušné chvíle.

Zatím liscannorstí dobrodruzi vešli do místnosti, z níž vedlo několikero dveří. Jak záhy zjistili, do jedné dveří nemůže vstoupit více, než jedna osoba, protože bylo nutno rozdělit se. První se vstříc nebezpečí vydal Krochta, jako správný vůdce, a ostatní ho nakonec postupně následovali. Všichni se octili ve složitém bludišti a pochopitelně začali bloudit.

První se na konec bludiště dostal čaroděj Moskyt, liscannorský starosta a vůdce družiny. Octl se v malé místnosti s ještě menším stolkem. Na něm bylo umístěno několik kamenů a dvě klícky, do nichž se kameny měly rozdělit. Pipis celého hlavolamu byl vytesán do zdi. Krochta si chvíli lámal hlavu, ale jakožto čaroděj měl inteligenci poněkud vyšší, než je běžný průměr, a řešení mu netrvalo příliš dlouho. Když kameny správně umístil, zmizela jedna stěna místnosti. Krochtovi se až zatajil dech. Před ním se objevil tvor, jakého si nedokázal představit ani v nejhoroznějším snu. Jakási beztvář hmota, v níž byly neměnné pouze ostré lesknoucí se tesáky se neznámým způsobem pomalu přibližovala. Moskyt však byl příliš zkušeným čarodějem, aby ho podobné situace vyvedly z míry nadlouho. Vzduchem prolétl svazek blesků, které dokázaly tavit kámen, a zasáhl krouťící se tělo. Zastavit ho však nedokázal. Další a další blesky mířily do obludné hmoty, ale ta se né a né zastavit. Tesáky se napodlesled zaleskly a pak se zaryly do čarodějova těla. Krochta záupěl, ale využívaje magické síly svých prstenů, vyčaroval další smrtící blesky a vyslal je na nepřitele. Hmota sebou ještě několikrát škubla a přestala se hýbat. Čaroděj si zhluboka oddychl. Když si pak zběžně ošetřil utržená zranění, vydal se temnou chodbou, z níž netvor vylezl.

Z ničeho nic chodba končila a čaroděj se ocitl ve velkém sále. "Tak se přece někdo dostal až sem", zaznělo Krochtovi v uších, "Dobrá, máš před sebou poslední hádanku. Když uhodneš, odměna tě nemine, když neuhodneš, zemřeš. Štěstí ti přát nebudu, protože je mi to srdečně jedno". Hlas se odmlčel a celou síň osvětlilo světlo neznámého zdroje. Před Krochtou stálo šest soch, vlka, medvěda a orla, každá ve dvou barvách, černé a bílé. Čaroděj měl každou sochu postavit na ten správný podstavec a ještě každé přidat správné jméno. A Krochta přemýšlel. Přemýšlel až se z něj kouřilo. Více než hodinu strávil prohlížením soch, studováním nápoděvy a emaráním po svých pergamenech, které měl sebou spíše za účelem kreslení map. Nakonec díky svému vtipu a štěstěně, která ho ani tentokrát neopustila, i tuto zkoušku úspěšně zvládl. A odměna ho neminula. "Uspěls", ozval se opět hlas, "Máš snad nějaké přání, které bych mohl splnit?". A tehdy Krochta ukázal, že rodina je pro něj tím nejdůležitějším. co má. Ano, ??? nedopadne jako jeho bývalá žena tehdy v Bažině. Podobné neštěstí

už se nebude opakovat. Krochta vyslovil své přání, a pak sál zmizel, sochy zmizely a Krochta najednou stál v lese. Kousek od něj se tyčila skála, v jejímž nitru se ještě před chvílí nalézal.

Darlen prošel bludištěm celkem rychle. Byl rád, že se vymotal ze spleť chodeb, když tu spatřil dvě planoucí oči. Vzápětí se proti němu vyřítíl velký vlk. Takového elf ještě během svého krátkého života neviděl. Než se Darlen stačil pomodlit ke všem lesním bohům, vlk byl na dosah a skočil mu po hrdle. Při hraničáři však stálo neobyčejné štěstí, odrazil vlka a spíše obraným sekem ho bolestivě zranil na čumáku. Zvíře zavýlo a zuřivě se vrhlo do dalšího boje. Jenže zuřivost potlačila obrané reflexy. Vlk začal trhat elfovu drátěnou košili aniž by si uvědomil, že se přímo vystavuje jeho meči. A hraničář toho využil, rozpáral zvířeti břicho. Pak vyčerpaně klesl na zem vedle zdechliny a těžce oddechoval. Cítil teplo krve vytékající s několika ran, ale zjistiv že žádná není nebezpečná, vydal se dál. Po pár krocích uviděl další pár očí. Zaváhal, ale v zápětí si uvědomil, že tyto oči jsou jiné, nehýbou se ani neplanou tou živelnou touhou po krvi. Vyskočil tedy dál, a světlo pochodně naplno ozářilo malou sošku vlka. Ty oči skutečně nebyly krvelačné, spíše... přátelské. A vůbec nevypadaly jako oči sochy, přestože se ani nepohly. Najednou elfa napadlo, co se mu to vlastně honí hlavou. Přátelské oči sochy... Ale třeba to není jen obyčejná socha. Darlen tedy uchopil sochu a najednou se chodba někam propadla a on stál v lese. Zatuchlý vzduch jeskyně se změnil v čerstvý vánek přicházející od moře. To se každému elfovi hned dýchá lépe.

Guldur došel na konec bludiště a ocitl se v dlouhé chodbě. Ve vzduchu cítil zvláštní vlhkost. Vyrázil tedy chodbou. Pojednou spatřil blížící se vlnku a záhy už jeho boty čvachtaly vodou. A voda stále stoupala. Za chvíli jí bylo po kolena, pak po pás, po krk a stoupala dál, takže se barbar musel snažit plavat, chtěl-li se nadechnout, což nebylo lehké, vzhledem k tomu, že měl stále na sobě brnění. Nakonec však voda zaplnila celou chodbu a ani u stropu nebylo ani trochu vzduchu. Guldur začal zběsile plavat kupředu, kde tušil konec chodby a snad i vzduch, ale jeho plíce nevydržely nápor a donutily válečníka nadechnout se. A ke svému překvapení Guldur zjistil, že mu dýchání pod vodou nepůsobí vážnější potíže. Potíže se však

blížily v podobě dvou postav, které na pohled připomínaly koncentrovanou vodu. Válečník zaujal bojové postavení a očekával útok. Tvorové se na něj vrhly a on měl pocit, jakoby se octl ve vodním víru, ale nezakolísal, roztočil nad hlavou svůj řemdich až voda kolem vřela. A nakonec oba nepřátelé splynuli s vodou všude kolem, zatímco Guldur se cítil unaveně a tak nějak utopeně. Vzápětí však voda kolem zmizela a místo ní se objevily stromy. Byl v lese.

Když se Raglin dostal z bludiště, ještě se mu točila hlava se změní chodeb. Vzápětí se mu zatočila ještě jednou, to před sebou spatřil obrovského kameného golema. Viděl, že se k němu olbrímí postava blíží, a tak šáhl pro lektvar vlastní výroby a najednou ho vypil. Pak vyrázil kupředu jako střela a vrhl se na golema. Ten ho však hned první ranou pěsti odkázal do patřiných mezí. Přesto ale alchymista osekal značné množství kamenů, než lektvar přestal účinkovat. Pak používal svůj mečík spíš aby odrazil obrovské pěsti, než aby učině zaútočil. Do boje však zapojil všechny prostředky, které měl k dispozici. Nejprve udeřil golema alchymistickou truhlou do břicha, a pak mu rozmlátil o hlavu svou destilační soupravu. To golema tak zmátlo, že ho Raglin v nestrážném okamžiku proklál mečem. Odměnou za vítězství mu byla truhlička s hmotou, kterou by nikdo kromě alchymisty nedokázal ocenit. Strčil si ji do torny, a nejednou zjistil, že je v lese.

Dyni Longodon krácel opatrně, pečlivě se rozhlížeje, kuši připravenou k výstřelu. Když opustil bludiště, ocitl se v místnosti. Na protější stěně vzdálené kolem třiceti sáhů viděl pět bílých terčů. Od něj však byly odděleny dírou, jejíž hloubku nebylo možno odhadnout, jelikož světlo osvětlující místnost nedosahovalo až na dno. 'Asi bych měl trfit všechny ty terče', pomyslel si vědec, vytáhl svoji aparaturu a začal vařit. Za chvíli už třimal v ruce lektvar podezřelé barvy a vůně. Přesto ho neohroženě vypil, a proti všemu očekávání se zatvářil spokojeně. Pak vzal pět šípů, přelevitoval díru a do každého terče zabodl jeden šíp. Když přelevitoval zpět, čekalo ho milé překvapení v podobě malé truhličky. Sebral ji tedy a když posbíral i ostatní své věci, napadlo ho, že ty stromy kolem tady ještě před chvílí nebyly.

Lynhaard chodil a chodil a chodil. Kroll totiž vůbec nepochopil, kde se to octl a jak by se

odtud měl dostat. Jako vždy se spoléhal na svůj zvířecí instinkt, pročez prošel většinu chodeb bludiště tři až pětkrát. Jen chodbě vedoucí k východu se dlouho úspěšně vyhýbal, ale po několika hodinách, když většina jeho druhů byla už dávno venku, se i on dostal z bludiště. Vydal se chodbou, jedinou to cestou od bludiště, které se mu ani trochu nelíbilo. Najednou podlaha pod ním vzplála. Vše proběhlo rychle, jako by byl po podlaze rozlit olej. Lynhaardovi začalo být teplo od nohou, a na nohou ho lechtaly tančící plamínky. Ale nepálily. Kroll se příliš nezamýšlel nad tím proč, myšlení odmalíčka přenechával jiným, a tak jen pokrčil rameny a šel dál. Plameny se zvedaly výš a výš a stále nebylo nic cítit. Pojednou se Lynhaardovi zdálo, jakoby procházel něčím tekutým, a ke svému překvapení zjistil, že mu procházení vroucí lávou nepůsobí žádné potíže. A pak se objevily jakési ohnivé postavy. Lynhaard pevněji sevřel rukojeť meče. Zdá se, že se blíží boj, a to je to jediné po čem srdce rugorského šermíře touží. Zásah ohnivého biče už kroll pocítil více než dobře, přesto se však žádný s ohnivých mužiků nemohl Lynhaardovi v bojovém umění rovnat. Dostatečně rozhněný a nažhavený kroll se vrhl na své soupeře a zakrátko nebylo po ohnivých postavách ani stopy, jen plameny byly trochu větší. Jenže o chvíli později už nebyly žádné plameny, jen stromy.

Nejděle ze všech se v bludišti zdržel Cecil. Né že by mu dlouho trvalo procházení chodeb, ale bloudění a celková námaha nepřilíš odolného kouzelníka zmohly natolik, že zalehl a usnul. Probral se po několika hodinách, nutno říci, že nedlouho po tom, co se z bludiště konečně vyhrabal Lynhaard, a pokračoval v cestě. Netrvalo dlouho a bludiště opustil. Čekal ho však šok. Jakási neznámá síla zaútočila na jeho mysl. Cecil cítil, jak se mu doslova točí mozek v hlavě. Soupeř byl silnější, ale bílá ruka se nikdy nevzdává. Tak to říkal mistr Alwynn. Kouzelníkovi třetila hlava, ale přece dokázal soustředit mysl na jediný mocný úder. Síla celého jeho těla se přesunula do hlavy a on ji vyslal proti svému soupeři. A najednou tlak v hlavě povolil. Cecil zavřel oči a plnými doušky vdechoval čistý lesní vzduch. "No to je dost, že si tady. Kde ses flákal?", vytrhl ho ze zamyšlení Krochtův hlas, a on tak poznal, že je zase mezi ostatními.

Jelikož do příjezdu flotily zbýval ještě celý den, rozhodli se dobrodruzi prozkoumat ještě druhý ostrov, oddělený od tohoto úzkým pruhem moře, který měl být za odlivu přebroditelný. Momentálně byl příliv. Přesto se druzi dostali bez větších problémů na druhou stranu, zejména díky prstenům černé vodoměrky, který umožňuje lidem (rozuměj humanoidům) chodit po vodní hladině. Někteří dobrodruzi si však s chutí zaplavali. Na druhé straně bylo objeveno několik loděk či spíše vydlabaných kmenů, známka to přítomnosti domorodců. Jejich vesnice byla objevena záhy. Několik chýší, mezi nimiž se pohybovali černé postavíčky. Nurnští chvíli probírali plán útoku, ale pak se sebrali a vyrazili do vesnice. Jako předvoj šel Cecil, jako obvykle neviditelný, a vesele si pohrával s bombou.

Jakmile kanibalové spatřili blížící se družinu, chopili se zbraní a vyrazili jí vztríc. Zaútočili sice odvážně, ale bylo to také to poslední, co v životě udělali. Ve chvíli, kdy první kanibalové padli rozsekáni meči liscannorských dobrodruhů, ozvala se strašlivá rána a jedna z chýší se rozlétla po okolí, spolu se zbytky jejích obyvatel. Následoval odporný chechtot, jehož původ nebylo vidět. Když ženy viděly masakr, který právě decimoval jejich muže, popadly děti a snažily se ujet na člunech. Snad se chtěli ukrýt na některém jiném z ostrovů. To se ale přepočítaly. Na doposud čistém nebi se začal tvořit velký černý mrak a krátce na to se z něj poprvé zablesklo. A pak znovu a znovu. To už byla tma, že nebylo vidět téměř ani na krok, z nebe padaly obrovské kapky a veliké vlny se hlasitě rozbíjely o břeh. A nad zbořenou vesnicí stál Lynhaard a nahlas se smál. Pak pečlivě zabalil jakýsi amulet a uschoval ho v torně.

"Vstávejte, plachta na obzoru", probudil druhý den ráno spící dobrodruhy Krochta. A skutečně, za chvíli u břehu zakotvil člun, který tu před sedmi dny družinu vysadil. "Tak nasedat panstvo", zavolař z paluby kapitán, "Jede se zatočit s téma pirátama". Když byli všichni naloděni, připojil se člun k ostatním lodím mířícím mezi ostrovy, k tomu největšímu.

Vzhledem ke zdržení s naloděním přijel člun s nurnskými dobrodruhy mezi posledními do již rozpoutané bitvy. Zátoka byla plná lodí. Piráty rychle opustilo překvapení a vydali se čelit královským lodím. Měli podstatně více člunů, ale

většina z nich byla také podstatně menších, než gwendarronské lodě. Několik lodí už hořelo a některé byly vzájemně zahákovány. Člun s liscannorskými projížděl bojem a občas si s nějakou pirátskou lodí vyměnil spršku šípů. Lynhaard, který čekal až dojde na boj na meče, stál opřen o stěžeň, když tu mu kolem ucha cosi zasvištělo a těsně vedle něj dopadla katapultová koule. Kroll se chytil za srdce, a odešel se uklidnit do podpalubí. To víte, v jeho věku už by mu takové rozčilení mohlo přinést i smrt.

"Lynhaarde, vylez. Zahákovali nás", zavolař na krolla Krochta, když se jedna s pirátských lodí rozhodla na jejich člun zaútočit, a poslal mezi udivené piráty ohnivou kouli. To působilo na rugornského šermíře jako životabudič, v momentě byl na palubě a jako první se vrhnul do klubka pirátů, z něhož následkem toho příliš nezůstalo. Když se vojáci s vydatnou pomocí liscannorských vypořádali s pirátskou posádkou, dostal člun jakýmsi pro suchozemce nepochopitelným způsobem, ve kterém hrály svou roli barevné praporky, zprávu, aby zlikvidoval katapult na jednom z vedlejších ostrovů. Kapitán tedy rozkázal zamířit ke břehu.

Druzí se vylodili v provizorním pirátském přístavišti a Lynhaard s Guldurem jako první vyrazili ke katapultu. Několik šípů se neškodně odrazilo od jejich zbrojí nebo úplně minuly cíl a následně byla obsluha katapultu zmasakrována. "Zdá se, že se blíží Tanris", pronesl pojednou Krochta. "Tak, tak. Lynhaard slyšet dupot", přitakal kroll. Vzápětí se na dohled oběvil alfhheimský elf a už zdaleka halekal na ostatní. Na nějaké dlouhé rozpravy však nebyl čas, neboť kapitán druhy hnal zpátky na loď, aby znovu vypluli do boje na vodě.

Dobrodruzi se střetli ještě s několika pirátskými lodicemi, ale boj se obešel bez nějakých zvláštních příhod. Večer bylo vše skončeno a flotila vyplula domů, do Nurnu. Na lodi se liscannorští seznámili se třemi dobrodruhy, kteří se na loď nechali najmout jako žoldáci a nyní projevíli zájem o členství v Nurnské družině. Družiníci je uvítali s nadšením, neboť trojci tvořily dvě hobitky, zlodějka Petúnie a alchymistka ???, a tak se po dlouhé době dostaly do družiny ženy a to hned dvě. Trojci doplňoval elf Ingolas.

Za dva dny dorazila flotila do Nurnu a

dobrodruzi samozřejmě nejprve zamířili vybrat si peníze za své služby. Ošizeni nebyli, a tak i Lynhaard při přepočítávání zlatých, což je pro něj vždy ten nejobtížnější úkol, zapomněl požadovat metál. Potom už všichni nabrali směr Liscannor a rychlým krokem vyšli k domovu.

První jim po příjezdu do vsi padla do oka opravená a vybílená radnice, která vypadala jako nová. Však si také dal Yalled záležet. Hned se také objevil Eriadan, aby obhlédl situaci, a s uspokojením konstatoval, že družiníci nikoho nenesou a nemusí tudíž kopat hrob, tak šel alespoň naleštit kuželkové koule. Většina dobrodruhů ihned vtrhla do hospody U hrocha, aby zapila úspěch výpravy, pouze Lynhaard už se nemohl dočkat, až políbí svou ženu a dcery, a také Krochta se chtěl doma pochlubit překrásným dárkem. "Ty můj Krochtáčku", zvolala Attrien a padla čaroději kolem krku, "Hlavně, že ses mi vrátil". A tak končí historie gwendarronského zučtování s drzími piráty a role, kterou v této sehrála Nurnská družina.

* Murghúlův příchod *
Příběh o příchodu slavného cestovatele a dobrodruha z vesnice Ghustar v severních horách, Murghúla Hezounka, do Nurnské družiny
*** sepsal s laskavým svolením Francis, kronikář ***
v roce 1023 v Astalosanu

Jednou pozdě večer se vynořila na okraji stezky vedoucí do vsi obrovská postava a šinula si to na malý náměstíčko. Tam chvíli stála, ale jelikéž ji už zvětřili psi, a těch tu nebylo zrovna málo, vydala se k největší budově ve vsi. Bylo to stavení postaršího krolla známého pod jménem Jacob z Rugornu. Nahlas zabušila na velká vrata a dožadovala se vstupu. Bylo jí vyhověno a tady se teprve odhalila totožnost příchozího. Byl to taktéž kroll a podle jeho slov se jmenoval Murghúl a pocházel ze severních hor. Tam prý žil ve vsi coby syn kováře a život mu vesele plynul dál a dál. Jednoho dne se však ve vesnici zastavil krollův válečník, tamní rodák, a mladému Murghúlovi

popletl hlavu svými historkami natolik, že se chudák rozhodl opustit svého otce kováře a vydat se do světa. Skrze toto rozhodnutí se tedy doškolbtl až sem a s nadějí v hlase pozoroval své posluchače. Ti pochopili, že před sebou mají nepříliš inteligentního, tím pádem takřka všeho schopného drtiče a tudíž se rozhodli, že mu dají u sebe šanci. Poslali jej ještě s dvěma mladými krolly na noc do márnice (hostinec ještě nebyl postaven, jako první potřebu shledali mít tito lidé hřbitov), kde se také všichni tři druhé ráno probudili. Během týdenního pobytu se Murghúl dokonale seznámil se životem a obyvatelstvem v této vesnici, které ale všichni zde říkali městečko. Dokázal již poznat kouzelníka Athease, alchymistu Torpa, bojovníky Jacoba a Balgorra - s ním a ještě s hraničářem Da Morrem spal přeci v márnici - , občas také viděl zamlklého Sarima a jeho nádhernou ženu, přestože oba nebydleli ve vsi, ale v malém srubu v lese. Pak ještě viděl řadu dalších osob, ale jejich jmény si nebyl zcela jistý. Mezitím pomáhal kopat Balgorrovi na hřbitově hroby, prý do zásoby, a užíval si radostně cizího prostředí. Kde mohl, dal ruku k dílu, a jeho Hildu - válečné kladivo - bylo všude slyšet.

Koncem tohoto týdne se ve vsi udála vzrušující věc. Z jihu přijel na zchváceném koni jezdec a z jeho řeči se dalo poznat, že pochází z dalekého jihu. Nechal svolat celou vesnici a ta se sešla opět v domě Jacoba z Rugornu. Zde zaprášený jezdec ohlásil, že pochází z království na jihu a přijel nabídnout známým dobrodruhům nebezpečnou, ale dobře placenou práci. Má se jednat prý o nějaké tahanice s piráty. Příjezdem tohoto jezdce se začala vlastně odvíjet krvavá sága, jež se v budoucnu měla jmenovat Konec pirátů ve Wallimoru. O tomto příběhu pojednává jedna z kapitol Nurnské kroniky.

* Almemarský list z roku 1034 *
<i>Tento list byl výzvou pro uskutečnění slavné almemarské výpravy</i>
Hae Thor,

tak pravím já, Dakmaard, král Almemaru k družině Nurnské a vyzývám ji, aby se dostavila ke

splnění čestného úkolu. Bude jí přinést ku svatební tabuli mé dcery Manissy a Splyntra Silného ocas draka dle nejstarších zvyklostí země Almemaru. Spolu se ctí pobýt v hradním sídle v době svátků svatebních budiž jí za to předána odměna ve výši 60 000 (tisíců šedesát) zlatých peněz. Svatební obřad jest ku konání připraven na 9.9.1034. Jest žádoucí dostavit se alespoň měsíc předem.

Dakmaard

*** Průzkumy Nurnské družiny ***

Aktuální úspěšnost v Pirátských ostrovech

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěšnost
Krochta	2,75	1,88	2,31
Guldur	2,38	2,50	2,44
Lynhaard	3,25	2,00	2,63
Raglin	2,63	3,25	2,94
Ignolas	2,88	3,75	3,31
Dyni	2,86	3,86	3,36
Darlen	3,00	3,75	3,38
Pethûnie	3,14	3,86	3,50
Cecil	3,88	3,25	3,56
Áron	3,57	3,71	3,64
Tanris	4,13	3,25	3,69

Celková úspěšnost po Pirátských ostrovech

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěšnost	Změna
Lynhaard	2,98	1,84	2,41	0,0184
Krochta	2,82	2,13	2,47	-0,0183
Guldur	2,44	2,89	2,67	-0,0655
Bangord	2,86	2,92	2,89	x
Aedd	2,94	3,08	3,01	x

Griffin	2,77	3,30	3,03	x
Orglaff	3,09	3,03	3,06	x
Tanris	3,34	2,88	3,11	0,0646
Ladot	2,66	3,57	3,12	x
Burug	2,94	3,29	3,12	x
Raglin	3,06	3,63	3,34	-0,4063
Pethûnie	3,14	3,86	3,50	0,5000
Dyni	3,13	3,93	3,53	-0,1542
Gerhard	3,26	3,92	3,59	x
Ignolas	3,29	4,00	3,64	0,6429
Darlen	3,33	4,2	3,77	-0,4476
Áron	3,77	4,00	3,88	-0,2821
Prknáf	3,33	4,50	3,92	x
Cecil	3,91	3,97	3,94	-0,1250

*** Novinky liscannorské ***

Krochta Moskyt, pátý starosta liscannorský

1. Do hostince U hrocha se nastěhovali noví nájemníci. Jedná se o elfa Ingolase a hobitku Pethûnii Dlouhoprstíkovou. Oba dva projevili zájem o členství v Nurnské družině a již se vydali na svou první cestu za slávou a bohatstvím. V hostinci bydlí delší dobu i mrňavý Dyni Longodon, jehož nejslavnějším činem bylo upečení magického havrana kouzelníka Cecila.

2. K Hrochovi se nastěhoval i další člen z rozvětveného klanu Ruindorských, pan Erwill. Jak vidno Ruindorských je zřejmě více nežli hvězd na nebi. Uvidíme, zda pan Erwill dosáhne takové slávy, jako někteří jeho příbuzní. Zatím se ukázalo, že má v malíčku veškeré události, které se v družině odehrály. Ruindorští zřejmě mají ve svém sídle přímé napojení na astrální sféry.

3. V družině se objevily i podivné existence. Jedná se o krajně podezřelého kouzelníka Seleka Šáchora a o zadumčivého pana Lasičku. Jeho jméno nevzbuzuje pražádnou důvěru, neboť silně připomíná krajně neoblíbeného Oldu Pracičku. Lasička se uvedl v družině tím, že hrubě napadl rodinu občana Lynhaarda Rugornského, za což dostal od krola pořádnou do nosu.

4. Občan Yalled z Erinu zanechal svého pokojného života povaleče a vybalil z truhly zbroj a meč. Vzápětí se vydal na výpravu do Carackých hor společně se starými přáteli. Hraničář však neměl štěstí a ve skalním komplexu zahynul v obklíčení. Zprávu o jeho smrti donesl do vesnice hraničář Darlen, který neúspěšnou výpravu přežil. Yalledovo tělo zůstalo pohřbeno ve skalách.

Po Yalledovi zůstala prázdná a čerstvě opravená radnice, kterou zdědila v pozůstalostním řízení paní Grétta Erinská.

5. Občan Krochta Moskyt dokončuje stavbu svého nového rodinného sídla, které bude jistě důstojným sídlem liscannorského starosty.

6. V poslední době kolují po Liscannoru stále hlasitěji zvěsti o podivném vztahu obou bratří z Álfheimu, Tanrise a Herberta. To že Herbert pere bratrovi spodní prádlo a ponožky se již jeví jako druhořadá záležitost. Ale jinak Tanris z Álfheimu stále v družině něco znamená.

7. Občan Guldur přijal přízvisko Vodouch a je na něj náležitě pyšný.

8. Občan Lynhaard začal svůj dům doslova opevňovat. Na oknech jsou silné mříže, dveře jsou opatřeny bytelnými zámky a všichni rodinní příslušníci jsou nuceni nosit osobní zbraň. Kroll z Rugornu tak reaguje na množící se kriminalitu v Nurnu a jeho okolí.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův